U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ing. J. K.,** autorizovaný inspektor, zastoupen JUDr. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim, za účasti osoby zúčastněné: CPI Park Žďárek, a. s., se sídlem Václavské náměstí 1601/47, Praha 1, zastoupené Mgr. Kamilem Blažkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 19, Praha 1, o žalobě proti certifikátu žalovaného ze dne 24. 11. 2008, č. 04/2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce a kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 9. 2012, čj. 52 A 41/2012 – 78,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti žalobce **se zastavuje.**

II. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 10. 2012 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení krajského soudu. Soudní poplatek splatný společně s podáním kasační stížnosti však nezaplatil. Proto ho zdejší soud usnesením ze dne 12. 10. 2012, čj. 1 As 154/2012-10, vyzval, aby soudní poplatek zaplatil. K tomu určil přiměřenou lhůtu 5 dnů od doručení uvedeného usnesení a poučil ho o následcích nevyhovění výzvy.

[2] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí lhůty

soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení byla žalobci doručena prostřednictvím jeho zástupce dne 23. 10. 2012 (doručenka na č. l. 11). Lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula dnem 28. 10. 2012 (neděle, státní svátek), resp. 29. 10. 2012 (pondělí). Protože soudní poplatek nebyl do dnešního dne ani přes výzvu soudu zaplacen, zdejší soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil.

[3] Z předloženého spisu krajského soudu vyplynulo, že dne 9. 10. 2012 podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení krajského soudu rovněž žalovaný. V kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s právním názorem krajského soudu a zejména pak s rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012 – 9. Názor, podle něhož je postavení autorizovaného inspektora srovnatelné s postavením daňového poradce, považuje žalovaný za nesprávný a v rozporu s judikaturou NSS, zejména s rozsudkem ze dne 4. 8. 2010, čj. 9 As 63/2010-111.

[4] V daném případě krajský soud žalobu žalobce odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z důvodu věcné nepříslušnosti. Odkázal přitom na rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „kompetenční zákon“), ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012 – 9. V tomto rozhodnutí zvláštní senát vyslovil, že autorizovaný inspektor vystupuje při vydávání certifikátů jako soukromá osoba na základě soukromoprávní smlouvy mezi ním a stavebníkem, přičemž certifikát sám o sobě nezakládá žádná práva ani povinnosti; jeho účinky nastupují teprve okamžikem oznámení stavebnímu úřadu. Certifikát nelze napadat žalobou ve správním soudnictví, neboť nejde o rozhodnutí správního orgánu.

[5] Po předběžném posouzení kasační stížnosti žalovaného dospěl Nevyšší správní soud k závěru, že tato kasační stížnost je nepřípustná, a to podle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu. Účastník řízení, který se cítí být dotčen na svých právech tím, že krajský soud odmítl věcně projednat žalobu, má právo podat kasační stížnost, účinně však může namítat pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). V daném případě žalovaný netvrdil nezákonnost odmítnutí žaloby. Nesouhlasně reagoval na výsledek řízení ve věci sp. zn. Konf 25/2012 (tj. na názor, že autorizovaný inspektor není správním orgánem ve smyslu soudního řádu správního), a na použití tohoto právního názoru v odůvodnění napadeného usnesení.

[6] Kasační stížnost je tedy nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s., a proto jí Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z tohoto důvodu nečinil soud ve věci kasační stížnosti žalovaného ani žádné další úkony ve smyslu § 109 ods. 1 s. ř. s., neboť tyto úkony by byly z povahy věci zcela nadbytečné.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu